

«Os pegan lo normal»

«Les feministes fa estona que tenim els deures fets, i hi ha tot un discurs molt ben travat sobre autodefensa que surt de moltes boques, aquests dies»

Fa mesos que es parla de les relacions entre els governs espanyol i català en termes de relació de maltractament, en què l'espanyol seria el marit maltractador i el català la dona maltractada. Aquesta comparació m'incomoda enormement, perquè d'alguna manera em sembla que compara dues situacions que no són comparables, però té els seus avantatges.

De cop, sembla que molta gent que tendia a "no ficar-se en les coses de parella entén que no, no es pot ser equidistant quan hi ha una part que ostenta la força i una altra que rep els cops. Que no, no és la víctima qui provoca. I no, no passa res si has aguantat fins ara. El que compta és que ara ja no pots més i vols marxar.

Seria bonic que tota aquesta claredat mental en la metàfora s'apliqués de manera igual d'implacable quan sentim crits i cops a casa els veïns. Us imagineu que, a partir d'ara, en comptes d'apujar el televisor, comencéssim a trucar la policia? O a demanar-li a la veïna si li cal res, quan ens la trobem per l'escala? Us imagineu que aspirem a ser l'Europa que volem per a les nostres conegudes maltractades, i deixem de ser l'Europa sorda que tant critiquem aquests dies?

D'altra banda, si la comparació ha fet fortuna és perquè es pot seguir força al peu de la lletra. Els amics del maltractador diuen coses com "i què esperàveu", "us ho estàveu buscant", "ja us han avisat" o, "va, seieu i arregleu les coses parlant". Ens indigna de manera tan genuïna que gairebé sembla impossible tornar enrere. La violència de l'estat podria ser la campanya contra la tolerància de la violència masclista més efectiva que s'ha fet mai a Catalunya.

Ja no comprem la idea que "nos pegan lo normal", i assenyalem indignats qui ho afirma. Però, alhora, la situació es va crispant exactament igual que en els casos de violència masclista a les cases. Es fa passar per normal el que no ho hauria de ser, es fa llum de gas, es busca una justificació de la violència que desresponsabilitza l'agressor, i s'atordeix la víctima perquè se senti cada cop més sola, més indefensa, més impotent.

Per sort, les feministes fa estona que tenim els deures fets, i hi ha tot un discurs molt ben travat sobre autodefensa que surt de moltes boques, aquests dies. Són boques que renequen del feminisme, i és especialment satisfactori veure com n'adopten el discurs inadvertidament. No, no estem sols; hi ha estats que ens fan costat. No, no acceptem la llum de gas; tenim vídeos, fotos, testimonis internacionals que ens donen la raó. No, no deixem que es desviï l'atenció; nosaltres volem votar, ells volen que no votem. Ells fan servir la força, nosaltres estem tan disposats a no fer-la servir que creem col·lectius com En peu de pau perquè tothom sàpiga com actuar i com protegir-se.

Sí, és cert que durant un temps m'ha incomodat la comparació. Però si ha de servir perquè a la república que estem a punt de declarar no torni a silenciar-se mai més les víctimes, benvinguda sigui.